

denne Tanke fundet almindelig Understøttelse her, ogsaa fra den juridiske Side. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at denne Tanke neppe kan siges at stride imod det juridiske System. Det, som der her er Tale om at ophæve, er Politidirektørens Protokol, og det er istedetfor den, at man staber de nye Politiretter. Det er nu med Føje gjort gjældende allerede i Landstinget, at Betingelsen for den Straffemyndighed, som nu udøves gennem Politidirektørens Protokol, i Virkeligheden er et Samtykke. Praktisk træder dette vel ikke tydelig frem, thi Samtykket fremtvinges i Reglen, eller forudsættes; man spørger ikke om det, men siger uden videre: „Du har at betale det og det,“ og naar den Vedkommende ikke med særdeles Sikkerhed paastaar, at han vil have Sagen henviist til Rettergang, forudsættes der et stiltiende Samtykke. Samtykket findes altsaa ikke i en streng eller omhyggelig Form, men det er dog Betingelsen for Politidirektørens Straffemyndighed, der i disse Sager fremtræder under eiendommelige Former ogjer en Art Dom, ikke en reent administrativ Afgjørelse. Men jeg skal dernæst fremhæve, at det ikke forholder sig saa, som det er sagt i Betænkningen fra det andet Thing, at denne Fordring om Samtykke som Betingelse for Dommerens Myndighed til at afgjøre Sagen skulde være Noget, der var aldeles ubekjendt i andre Retsystemer. Tværtimod er det i det Retsamfund, hvorfra vi have laant de væsentligste Træk til de Reformere, vi her ere isærd med at udarbejde, en bekjendt og fast Regel, at et Samtykke fra den Paagjældende kan blive Betingelsen for, at Dommeren kan summarisk afgjøre Sagen, istedetfor at henvise den til Paakjendelse ved en overordnet Domstol, hvor der tillige sidde Edfvorne. Man behøver kun at læse de Politiretsfager, som hver Dag refereres i engelske Blade, for at see, at dette Spørgsmaal vender tilbage hvert Dieblid til en Anklaget: „Duffer De denne Sag summarisk behandlet her ved min Domstol, saa kan det see, men dersom De ikke vil have det, kan Sagen blive henviist til en fuldstændig Edfvorne-Net, hvor den da bliver undergivet en vidtløftig Paakjendelse“. § 9 af 10 Tilfælde begjærer den Vedkommende, selv om han lige i Forveien har paastaet, at han ikke er sthyldig,

at Dommeren skal summarisk afgjøre Sagen, fordi det for en saadan Anklaget som oftest er af langt større Interesse at faae Sagen hurtig og expedit afgjort, end at slippe med en lidt mindre Straf eller Bøde. Det Argument, som man andetstedsfra har villet hente imod dette Samtykke, staaer altsaa ikke sin Prøve. Vi have det her hjemme i den Resolutionsmyndighed, som er tillagt Politidirektøren, og som udøves paa en saa godt som fuldstændig dommermæssig Maade, og dernæst findes det i andre Retsforfatninger, særligt i den, hvorfra vi laane Hovedtrækkene i vor Reform. Jeg sætter stor Priis paa, at vi kunne vende tilbage til disse Bestemmelser om Samtykket, fordi jeg holder mig overbevist om, at Intet bedre end dette vil være istand til at rokke den Mistillid, som jeg desværre veed, her findes til en saadan upaaankelig Kjendelse af en Ene-dommer. Jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at denne Mistillid ikke er begrundet; jeg vil gaae videre: Jeg holder mig overbevist om, at naar først denne nye Art Domstole blive oprettede, vil der i Offentligheden og Mundtligheden og i Alt, hvad dertil slutter sig, blive fundet en saa stor Garanti, at den almindelige Mening snart vil komme dertil at give Ene-dommeren en større Myndighed end den, der her er foreskrevet som Grændse. Dette er imidlertid Spekulationer over Fremtiden, som det ikke kan hjælpe her at møde med. Jeg seer desværre — og dette kan jeg henvende til den ærebe Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) — at det er netop her i Thinget, at denne mistænksomme Anskuelse vil have stor Fleerhed for sig, saa det kan ikke hjælpe med det ærebe Medlem (H. Hage) at appellere fra den løse offentlige Mening til denne Forsamling; jeg troer desværre, at det netop er her, vi væsentlig ville møde den Mistillid, som sætter snevrere Grændser for de upaaankelige Kjendelser af en Ene-dommer. Dersom vi nu kom tilbage til denne Bestemmelse om, at Samtykket af Tilstalte skulde være en Betingelse, vilde denne Mistillid sikkert for en væsentlig Deel svinde bort. Dernaest haaber jeg, at den vil tabe sig, naar man erindrer, at hvorledes man end bærey sig ad med disse Ting, saa steer der under alle Om-